

April 2017

Vår ordförande Kent inledde faktiskt denna snöiga och kalla aprilträff med att nämna, att nu kommer en tid när en hel del av befolkningen drabbas av vårdepression, likväl som man, men kanske mer förståeligt i andra änden av året drabbas av höstdepression. Men med våren följer det ibland en del förväntningar, som inte bara handlar om vackert väder. I poesins värld är ju våren, ungdomens och kärlekens tid. Men om vi nu använder oss av den allra banalaste formen av poesi, så handlar den då ofta mest om dessa *två* ting, om *hjärta och smärta*.

När vi blir äldre innebär ofta just dessa två ord en beskrivning av livets kranka verklighet. Vi blir lite skraltigare och ju äldre vi själva blir så är ju risken att vänner och familj helt enkelt går bort före oss, och ensamheten blir ett vardagligt faktum. Nu är det ju inte meningen att dessa inledande rader ska bidra till att få ner humöret på oss. Vi vill bara visa att vi ser problemet **precis så som det är**. Vi har i styrelsen grunnat länge på detta och vet att många av rena hälsoskäl inte förmår att ta sig till våra medlemsmöten eller andra aktiviteter eller helt enkelt inte tycker att det är deras konfekt i livet. Men man kanske kan tänka sig att gå hem till någon, några portar eller hus längre ner på gatan och få dricka lite kaffe och prata *strunt* tillsammans med andra som är liknande situation. Jag har tidigare i dessa resumèer påtalat vikten av att få prata strunt. Strunt är ju mycket bättre än rena fakta. Fakta kräver ju att man ska vara påläst, om man inte heter Donald Trump, för då duger det ju med *alternativa fakta* gudbevars.

Även en kort liten sträcka kan ju kännas för lång om det är så att benen inte bär eller att yrsligheten är allt för besvärande. Men då kan vi erbjuda några helt självanmällda underbara volontärer som gärna hjälper till att skjutsa en bit för att ni ska kunna träffas någon dag i veckan. Tycker du att detta låter toppen och känner att du vill pigga upp vardagen med lite struntprat över en kopp kaffe med enkelt doppa, så slå du en signal till någon i styrelsen så ska vi hjälpa till att knyta samman er och då även hjälpa till med skjuts om det behövs. Och skjuts kan vi även erbjuda om du vill besöka våra medlemsträffar.

Hur som helst så kom det faktiskt så många som 86 stycken, trots det jädrans vädret. (Det såg mer ut som en idealisk julafton, eller rättare sagt så som vi skulle vilja att den ska se ut, men inte har gjort på de senaste åren.) Och av dessa 86 var det 2 som var alldeles nya i församlingen.

Men man får ju så innerligt hoppas att julesnön har gjort sitt för i år och inte vill

vara med på vår utflykt till Drottningholm onsdagen den 3 maj. Denna utflykt går naturligtvis med båt och lägger till alldeles nedanför slottsteatern, där det blir guidad tur. Vårt vackra Stockholm som är allra vackrast från sjösidan. Så må vädrets makter stå er bi. Värmland är ju inte fy skam det heller. Dit går ju landskapsresan i år. Där kan man hälsa på Sola i Karlstad, som inte alls har med själva solen att göra utan faktiskt handlar om en kvinna. Går ni in i Domkyrkan i Karlstad kanske ni kan få höra hur makens fasansfulla skrik ännu ekar i vägarna, när den arma huvudsvålen träffades av dopvattnet.

Nu är det dags att utföra en större raid i det egna hemmet eller om man hellre vill kalla det för skattjakt. För nu ska kappfickor och byxfickor, plåtburkar och orreforsvaser, lerkrus och byrålådor gås igenom för hopsamlande av kapital. Jag minns så väl hur vi på 80-talet (*tror jag visst att det var*) pratade om det kontantlösa samhället. Nu byter vi ut fullt fungerande mynt och sedlar till Monopolpengar. Kan inte låta bli att likt rumpnissarna i Ronja Rövardotter undra, *voffor gör dom på detta viset?* Men som sagt, det eventuellt hopsamlade kapitalet kanske räcker för att sätta lite extra guldkant på tillvaron vid någon av ovanstående utflykter. Men skynda på, efter den sista juni är dom inte värda ens ett ruttet öre.

I dag ställde Kent en rak och ärlig fråga om, **Varför ingen vill åka på dagsutflykt till Sörmland?** Men det var tji, något rakt och ärligt svar fick han inte. Men vi får väl se om intresset blir större när han flyttar sig lite längre ner i landet, till Östergötland. Närmare sagt till något som heter Godegård, som kanske ingen känner till i nuläget. Men säger man Cloetta i Ljungsbro och Brunneby musteri kanske intresset vaknar. Ja, hur ska det gå, hur ska det sluta. **Dags för underhållning under rubriken, En älskad rumlare och nationalskald.** Silas Bäckström och Anders Lago, den ene berättar *om* och den andre framför visor *av*, Cornelis Vreeswijk. Silas Bäckström har funnits med i kulisserna i stort sett under hela Cornelis karriär. En karriär som inte var spikrak alla gånger. Spik nykter lyckades han bli vid någon kort period i sitt liv, men då på bekostnad av att han inte förmådde skapa en enda text. Bidrar nu detta till att glorifiera alkoholens skapande verkan över den lidande konstnären? Nej, hans liv var mycket långt ifrån den sorglöse bohemens, utan tungt, ensamt och till vissa delar en aning missförstått. Men ändå, precis som programmet hette så var han en älskad rumlare och han har absolut kommit att bli vår nationalskald. Inget tvivel om det.

En stund skämdes jag nästan för att jag satt och läste det våra eminenta hörseltolkare skrev på tavlan istället för att ägna hela min uppmärksamhet åt Anders

Lago som livs levande stod på scen och framförde låtarna som Cornelis hade satt text till. Istället kom jag faktiskt på, att när jag läste textraderna så framstod visornas innehåll än mycket starkare, udden blev lite vassare, djupet lite djupare men även den lättsamma ironin blev kristallklarare. Håller helt och fullt med Björn Ranelid som gärna stort och ymnig förklarar sin kärlek till det skrivna ordet.

Att beskriva Cornelis som Bellmans jämlike kostar inte alls på. Vad som är gemensamt för bägge är att dom efter sin död har blivit näst intill *helgonförklarade suputer*. Men älskar vi dom mindre för det? Nej, så är det inte alls. Men det mänskliga förfallet blir alltid lite vackrare, när det skrivs med poetens penna. Och till ljuvligt gitarrackompanjemang kan vi unna oss att för en stund få förfasa oss över Movitz eller fader Berg som *tillsammans* med Bellman genererar sig på det allra grövsta. Medans Cornelis gärna använder sig av betraktarens öga, eller om det var självupplevt såg det igenom sitt alias, *polaren Pär*.

Deras ibland så ”fattiga” liv kan ibland förefalla så oändligt rikt när någon vill berätta om det till fullo. För det går ju inte att sluta berätta mitt i själva livsprocessen. Man kan naturligtvis inte snoppa av ett liv som ännu pågår innan storyn är färdig. Detta framstod så tydligt när Silas bönade om att få några extra minuter för att storyn om Cornelis skulle få ett värdigt och naturligt slut. Men han klarade inte riktigt av att sluta, så dom inbokade 50 minuterna svälde likt en marshmallows i ett vattenbad. Så oron steg betydligt hos oss i styrelsen när Silas aldrig ville, eller rent utav inte klarade av att sluta. Men precis som Cornelis tid i livet var även vår tid i Klockargården begränsad. Vi är ju i kyrkans lokaler och det ska *gudarna* veta att vi har fått förhållningsorder om, när var och hur och till vilket pris vi kan nyttja dessa lokaler. Detta till trots så får ju allting sin ände till slut, och eftersom kaffet fortfarande var varmt så passade vi på att ta oss en efterlängtnad slurk. Utöver slurken tillkom det som vanligt både grovdoppa och 2 sorters kakor. Nu hade vi faktiskt överskridit vår tid en aning så här gällde det att sno på med disken innan det blev straffavgift. Hade vi ”klockat” disktiden så hade den snudd på kommit med i Guinness rekordbok. Med allt diskat, inplockat och golvet avtorkat i rättan tid, så kunde var och en gå hem till aftonvarden.

Vi ses igen den 30 maj och då ska vi fördjupa oss i **LUDD**ES liv och leverne.

Väl mött då.

Eva L